

PEDAGOGINIŲ APMĄSTYMŲ ŠVENTĖ

(apie mokslinę konferenciją „Švietimo reforma Lietuvoje“, skirtą profesoriaus habilituoto daktaro Leono Jovaišos 80-mečiui)

Ižengiant į naują tūkstantmetį, Vilniaus universiteto Edukologijos katedros ir buvusių profesoriaus Leono Jovaišos aspirantų ir doktorantų iniciatyva 2001 m. sausio 5 d. buvo organizuota mokslinė konferencija „Lietuvos švietimo reforma“. Konferencija buvo siekiama apžvelgti švietimo reformos šalyje eigą, pasidalyti įvairių švietimo reformų sričių mokslinių tyrimų rezultatais. Renginyje dalyvavo edukologijos, psichologijos mokslo atstovai iš įvairių šalies

miestų aukštųjų mokyklų, mokslo tyrimo institucijų. Konferencija buvo skirta žymaus Lietuvos mokslininko edukologo habilituoto daktaro profesoriaus Leono Jovaišos 80-mečiui. Šio mokslininko, švietėjo, humanisto indėlis į Lietuvos švietimą ir šalies kultūrą išskirtinai didelis ir reikšmingas.

Leonas Jovaiša gimė 1921 metų sausio 11 dieną Lieplaukėje, Telšių valsčiuje. 1941 metais baigė Telšių gimnaziją, 1950 metais – Vilniaus universiteto Filologijos fakultetą, kur įgijo psichologo-pedagogo specialybę, apgynęs diplominį darbą „Nusistatymo psichologija“, kuris paženklino jo gyvenimo interesus. Nagrinėdamas pedagogines problemas, jas daugiausia grindė psichologija.

Į pedagoginių problemų jūrą L. Jovaiša įviliojo ilgametis pe-

dagoginis darbas vidurinėse ir aukštosiose mokyklose. 1941–1948 metais jis mokytojavo Anykščių gimnazijoje, Trakų ir Telšių mokytojų seminarijose, Telšių gimnazijoje, Kelmės vidurinėje mokykloje, o 1948–1958 metais – Klaipėdos mokytojų seminarijoje ir Klaipėdos mokytojų institute, kur dėstė psichologiją, logi-

ką, pedagogiką ir pedagogikos istoriją, Klaipėdos internatinėje mokykloje, Palangos vidurinėje mokykloje.

1958 metais docentas Alfonsas Gučas, steigiamo Švietimo ministerijos Mokyklų mokslinio tyrimo instituto tuometinis direktorius, pakvietė L. Jovaišą dirbti šios įstaigos moksliniu sekretoriumi. Nuo tų metų rugsėjo Vilniuje jis įniko į mokslinį darbą, nors kaip antraeilininkas dirbo Vilniaus pedagoginio instituto Pedagogikos ir Psichologijos katedrose, Konservatorijoje. Pagrindinė jo tyrimų problema buvo moksleivio asmenybė, jos rengimasis profesiniam darbui. 1964 metais tuo klausimu Maskvos pedagoginių mokslų akademijoje apginta pedagogikos mokslų kandidato disertaciją. Aktyviai propaguodamas moksleivių profesinį orientavimą ir konsultavimą, L. Jovaiša inicijuoja profesinio konsultavimo kabinetų steigimą Lietuvoje. 1970 metais Vilniaus pedagoginiame institute jis įgijo Psichologijos katedros docento mokslinį laipsnį.

Tais pačiais metais L. Jovaiša kviečiamas dirbti Vilniaus universiteto Pedagogikos-psichologijos katedroje. Pradėjęs čia dirbti, dėstė psichologiją ir pedagogiką, vadovavo aspirantų moksliniams darbams. 1971 metais Vilniaus universitete apgina pedagogikos daktaro disertaciją, o kitais metais išrenkamas profesoriumi. 1970–1995 metais 36 jo aspirantai ir doktorantai sėkmingai apgina disertacijas ir šandien turi edukologijos daktaro laipsnį. 55 metus skyres pedagoginiam darbui, profesorius išeina į pensiją [1; p. 89–191. 2; p. 11].

Nuo mokslinio darbo pradžios iki šiol habilituotas daktaras profesorius Leonas Jovaiša parašė 20 didesnių ar mažesnių knygų, 12 brošiūrų, sudarė 16 straipsnių rinkinių, iš kurių pažymėtini jo iniciatyva leidžiami ir redaguojami mokslo darbai „Acta paedagogica Vilen-

sia“. Parašyta 314 straipsnių mokslo darbuose, žurnaluose, laikraščiuose. Svarbesni L. Jovaišos veikalai yra šie: „Mokinių parengimo rinktis profesiją pagrindai“ (1970), „Psichologinė diagnostika“ (1975), „Profesinio orientavimo pedagogika“ (1978), „Asmenybė ir profesija“ (1981), „Ugdymo gairės“ (1985). 1993 metais išleistos trys knygos: „Pedagogikos terminai“, „Edukologijos įvadas“, „Edukologijos pradmenys“. 1995 metais paskelbta auklėjimo teorija ir metodika knygoje „Hodogetika“. Jaunimui skirta knygelė „Apie mūsų būtį“ (1998), mokytojams – „Profesinio konsultavimo psichologija“ (1999). 2001 metais pasirodė jo analitinių straipsnių monografija „Ugdymo mokslas ir praktika“.

Konferencijos metu pirmąjį pranešimą „Pedagogų požiūrio į švietimo reformą raida“ perskaitė Vilniaus universiteto Edukologijos katedros vadovas habil. dr. doc. Rimantas Želvys. Jis pristatė tyrimų rezultatus, atspindinčius pedagoginės bendruomenės narių požiūrį į švietimo reformą 1996 metais ir 1999 metais. Remdamasis tyrimų rezultatais, pateikė švietimo reformos vykdytojų mokytojų ir ugdymo vadovų nuomonę apie vykstančius švietimo pokyčius.

Edukologijos katedros prof. habil. dr. Vanda Aramavičiūtė pranešime „Dabartinių mokslinių santykių su pasauliu branda“ pagrindinį dėmesį skyrė X–XI klasių mokinių santykiams su kitais žmonėmis, socialinėmis bendruomenėmis, gamta ir antgamčiu, dvasine ir materialine kultūra apibūdinti. Pateikdama konkrečius tyrimų duomenis, autorė kėlė mintį, jog per asmens santykį su pasauliu ir savimi, grindžiamu aukščiausiomis vertybėmis, reiškiasi dvasingumas.

Doc. dr. Stasė Valatkienė kalbėjo tema „Mokinių savivalda ir aktyviosios mokyklos patirtis“. Pranešime aptarta savivaldos teorija ir praktika

„aktyvioje mokykloje“ XIX a. pabaigoje–XX a. pradžioje. Lyginamuoju aspektu išanalizuota atskirų mokyklos savivaldos institucijų praktika, pateikti teoriniai pagrindai, kuriais remiantis savivalda nagrinėjama įvairiais aspektais: psichologiniu, pedagoginiu, istoriniu. Apibūdintos šiuolaikinės mokyklos savivaldos ištakos.

Doc. V. Bernotas padarė pranešimą apie diferencijuotą mokymą reformuojamoje mokykloje. Pranešime išryškinta diferencijuoto mokymo samprata, uždaviniai, būklė ir problemos dabartinėje bendrojo lavinimo mokykloje. Pateikta informacija, kad apie 30 proc. tirtų mokytojų sistemingai praktikuoja diferencijuotą mokymą, 12 proc. – retai ir 58 proc. visai jo netaiko. Taip pat nurodyti sunkumai, su kuriais susiduria mokytojai, organizuodami diferencijuotą mokymą, ir pateikiami kai kurie siūlymai, kaip juos įveikti.

Buvusi profesoriaus L. Jovaišos aspirantė habil. dr. profesorė Palmira Jucevičienė konferencijos dalyviams skaitė pranešimą „Integruotas požiūris į socialinio darbo teoriją ir praktiką – XX a. iššūkių atsakas“.

Habil. dr. profesorė Danguolė Beresnevičienė, taip pat buvusi jubilato aspirantė, kalbėjo tema „Nuolatinio mokymosi kaita švietimo reformos sąlygomis“. Ji analizavo nuolatinio mokymosi, kaip aukštojo mokslo misijos, aktualumo problemas, atskleidė naujų informacinių technologijų taikymo nuolatiniam mokymuisi pranašumus ir trūkumus, apibūdino kintamus dėstytojo ir besimokančiojo vaidmenis, pateikė nuolatinio mokymosi universitete struktūrą.

Ir kiti buvę profesoriaus L. Jovaišos aspirantai bei doktorantai skaitė pranešimus įvairiomis aktualiomis švietimo reformos temomis.

Dr. Eugenijus Nazelskis pateikė pranešimą „Visuomenės švietimas ir nacionalinis saugu-

mas“. Pranešimo pagrindinis akcentas, kad dabar, ypač skirstant šalies biudžetą nacionalinio saugumo prioriteto požiūriu, švietimas neretai priešpriešinamas kariuomenei. Tuo tarpu modernių saugumo teorijų plotmėje švietimas pripažįstamas specifine, tačiau integruota nacionalinio saugumo dalimi.

Doc. dr. Aušrinė Gumuliauskienė atskleidė pedagogų požiūrį į moderniosios mokyklos viziją. Jos pranešime svarbiausias dėmesys buvo sutelktas į problemas, kurias mokytojų požiūriu turėtų spręsti mokykla, modernizuodama savo veiklą. Jos pranešime, pavadintame „Pedagogų požiūris į mokyklos modernizavimą ir savo vaidmenį jame“, buvo aptartas pedagogų įsivaizduojamas požiūris į jų pačių tobulėjimo kryptis ir pobūdį.

Dr. Pranas Dereškevičius pateikė pranešimą „Reformuotos mokyklos nelankymas: pedagogų nuomonių interpretacija“. Remdamasis savo ir kitų Lietuvos bei užsienio tyrinėtojų duomenimis, pranešėjas analizavo ne tik socialines ir ekonomines priežastis, bet ir vidines, atspindinčias pačių mokinių nenorą mokytis. Pranešime taip pat palyginti rajonų ir miestų mokyklos nelankantys moksleiviai ir jų šeimos bruožai.

Doc. dr. Stasė Dzeniuškaitė pristatė tyrimų duomenis „Tikybės mokymo problemos šiuolaikinėje mokykloje“. Pranešime, remiantis žymių filosofų ir pedagogų darbais, aptariama bendradarbiavimo reikšmė religijos pedagogikoje. Ypač akcentuojama krikščioniškosiomis vertybėmis grindžiamo mokytojo ir mokinių bendravimo svarba per tikybės pamokas.

Doc. dr. Vanda Kavaliauskienė skaitydama pranešimą „Pedagogų iš pašaukimo rengimo universitete perspektyvos“ kalbėjo apie pedagoginio pašaukimo sampratą, struktūrą, nagrinėjo pedagogų profesijos ypatumus ir pateikė

Profesoriai, savo aspirantų ir doktorantų būryje

Konferencijos „Švietimo reforma Lietuvoje“, vykusios 2001 m. sausio 5 d. Vilniuje, dalyviai

pradinių klasių mokytojų pedagoginio pašaukimo ugdymo projektą, jį grindžiančius principus, pedagoginio ugdymo tikslus, metodus ir ugdymo eksperimento rezultatus.

Dr. Indrė Dirgėlienė pranešime „Tautiškumo ugdymo mokykloje modelis ir jo taikymas praktikoje“ aptarė tautiškumo ugdymo modelį. Ji pateikė šio modelio struktūrą, apibrėžė modelio taikymo galimybes aukštesniosiose pedagogikos mokyklose. Prelegentė pabrėžė moksleivių asmenines savybes ir profesines nuostatas, kurios formavosi įvairioje tautinėje veikloje.

Doc. dr. Irena Zaleckienė pranešime „Tarp-tautiniai paauglių pilietiškumo tyrimai“ pateikė pilietinio ugdymo tyrimo, atlikto 1996–2000 m. duomenis. Ji papasakojo apie tyrimo organizavimą, tyrimo etapus, moksleivių atranką, testavimo instrumentus. Buvo atskleistikai kurie aštuntų klasių mokinių požiūrio į valstybę ir pilietinį ypatumai.

Doc. dr. Asta Širiakovienė atskleidė darbinio mokymo metodų taikymo tendencijas praityje ir dabar. Lygindama du laikotarpius (tarybinį ir pastarąjį dešimtmetį), parodė, kokie metodai buvo ir tebėra taikomi, kartu pagrindė netradicinių darbo ugdymo metodų taikymo būtinybę šiuolaikinėje mokykloje per darbų pamokas. Taip pat išryškino priežastis, apsunkinančias netradicinių metodų naudojimą.

Dr. doc. Henrikas Volodka perskaitė pranešimą, skirtą Šiaurės Lietuvos mokyklų ekologinei būklei. Remdamasis konkrečiais tyrimo duomenimis, jis nagrinėjo Šiaurės Lietuvos pradinių, pagrindinių ir vidurinių mokyklų ekologinę padėtį. Daugiausia dėmesio buvo skirta mokyklų pastatų, apšvietimo, šildymo, vandens kokybei apibūdinti. Taip pat pasakojo apie šių mokyklų geografinę padėtį, mokyklų teritorinį apželdinimą ir kt.

Dr. Lilija Duoblienė skaitė pranešimą „Šiuolaikiniai mąstymo ir jo ugdymo tyrimų projektai“. Jame analizavo įvairaus amžiaus ugdytinių gero mąstymo sampratą šiuolaikinėse ugdymo teorijose. Atskleidė mąstymo ugdymo kilmę, klasikinės pedagogikos požiūrį į mąstymą, įvairias šiuolaikinės mąstymo strategijos tendencijas.

Doc. dr. Julius Dermontas pranešime „Penitencinių įstaigų darbuotojų pedagoginės sąveikos raida (1980–2000 m.)“ paskelbė tyrimų duomenis apie Lietuvos pataisos įstaigų darbuotojų ir nuteistųjų pedagoginės sąveikos ypatybes, atskleidė pataisos darbuotojų ir nuteistųjų santykių ugdymo dėsningumus, apžvelgė užsienio šalių penitencinių įstaigų įtaką analogiškomis Lietuvos institucijoms, nurodė pataisos įstaigų pedagoginės sąveikos tobulinimo perspektyvas.

Prof. habil. dr. Leonas Jovaiša savo pranešime „Lietuvos švietimo reformos dvasiniai laimėjimai ir poreikiai“ pabrėžė, kad „Lietuvos švietimo reforma, be jokios abejonės, labai prasmingai grindžiama bent šiais prigimtiniais žmogaus egzistencijos dvasiniais poreikiais: žinojimo, veiklumo ir bendravimo, laisvės, savarankiškumo ir kūrybingumo. Jų kasdienis ugdymas mokykloje išplėtoja dvasinės veiklos galias, leidžiančias individualybei visapusiškai produktyviai gyventi ir kurti. Juk moksleiviui teikiama įdomesnė, įvairesnė negu tarybiniais metais pasaulinės reikšmės informacija, plečiami žinojimo horizontai, metodiškai stiprinamas intelektualinis ir fizinis veiklumas, suteikta laisvė rinktis mokyklą, ugdymo turinį, lavinimosi metodą, laisvė įgyti pasaulėpratą, santykių su pasauliu sistemą, bendravimo su aplinka dorybę.

Toms laisvėms padeda reikštis politinė liberalios demokratijos švietimo sistema, kurią Lietuvoje stengiamasi kurti. Rimanto Želvio

praėjusiais metais išleistoje knygoje „Švietimo vadyba ir kaita“ paskelbti tyrimai rodo, kad pedagogai švietimo reformai pritaria ir aktyviai joje dalyvauja. Tai patvirtina ir naujojo švietimo ministro prieš mėnesį per televiziją nuskambėjęs pareiškimas, kad Lietuvos moksleivija per pastaruosius penkerius metus dvigubai pagerino žinias iš matematikos, chemijos, biologijos pagal tarptautinius didaktinius testus, tačiau ji užima tik dvidešimtą vietą tarp testuotų šalių moksleivių. Vadinasi, dar nepakankamai panaudoti mūsų mokinių poreikiai ir gebėjimai.

Prastesnė yra auklėjimo ir saviuoklos, bendravimo kultūros padėtis. Iš patirties ir specialių tyrimų matyti, kad jaunimas stokoja motyvų rinktis atsakingumą, pareiagingumą ir su jais susijusį drausmingumą. Tai matyti iš Prano Derškevičiaus tyrimų, paskelbtų 2000 metais knygoje „Mokyklos nelankymo priežastys“. Dar trūksta kultūros, kad vyresniuosius moksleivius, studentus galėtume vadinti veiklos ir elgesio dvasios aristokratais. Apie dvasios aristokratus mažai šnekama, tik garsiai kalbama apie moksleivių elgesio moralinį palaidumą. Kodėl jaunimas dažnai renkasi nedorą, nekultūringą elgesį?

Vandos Aramavičiūtės ir Elvydos Martišauskienės moksleivių tyrimų rezultatai, paskelbti 2000 metų mokslo darbuose „Acta paedagogica Vilnensia“, leidžia suvokti moralinių sutrikimų prielaidas. E. Martišauskienės duomenimis, ketvirtadalis vyresniųjų paauglių renkasi materialinę pasaulio sampratą, reiškia savo aktyvų antireliginį nusiteikimą arba yra indiferentai, o iš laikančių save tikinčiais tik 16,6 proc. teigia turį asmeninį santykį su tikėjimu, Dievu, Bažnyčia, kiti yra abejojantys, jaučia neapibrėžtą santykį su religija. Dar skausmingesnius duomenis pateikia V. Aramavičiūtė. Iš jos tirtų X–XII klasių mokinių maždaug

pusės vidiniai santykiai su tauta, valstybe, Bažnyčia yra neigiami. Aišku, teigiami jausmai tautai ir jos institucijoms stiprintų moralę, padėtų kurti patriotinę asmenybę. Kodėl mažokai rūpinamasi jaunimo aukštesnių bendravimo vertybių pasirinkimu, kodėl taikstomasi su masinės kultūros klestėjimu? Ar ne mokslininkai tai turėtų atsakyti ir įkvėpti valdžią gelbėti tautą?

Laisvės antipodas – vergystė. Ji šiandien išryškėja švietimo sistemoje. Daugėja mokyklinio amžiaus seksualinės revoliucijos epigonų, alkoholizmo, narkomanijos vergų. Valstybė pradėjo gelbėti jaunimą. Mokykla tam dar nepasirengusi, bet ugdymo mokslininkai, socialiniai pedagogai turėtų šį gelbėjimo poreikį kaip galima labiau tenkinti. Vergiškas ir nepakankamai suprastas užsienio ugdymo požiūrių ir metodų perėmimas silpnina pastangas geriau auklėti šalies jaunimą. Užsienis jau pradeda atsigauti nuo auklėjimo vyksmo ignoravimo. Mums reikia gaivinti primirštus auklėjimo principus, metodus, formas.

Geresnį auklėjimo turinį garantuotų paprastas dalykas – tikro, žmogaus verto savarankiško elgesio ugdymas namie ir mokykloje. Mūsų liaudisseniai mokė būti savarankiškais: nemėgdžioti, nekopijuoti, nepranašauti iš visų pašalių plaukiančio blogio. Kodėl šio reikalavimo mažai paisoma? Todėl, kad tėvai ir pedagogai dar menkaip pasirengę vykdyti savo pašaukimą, puoselėti savo tautos geriausias kultūros ir dvasinės tradicijas. Kaip tai daryti, moko klaipėdiečių edukologų Vandos Kavaliauskienės ir Indrės Dirgėlienės tyrimai, siūlymai, paskelbti praėjusių ir užpraeitų metų disertacijose.

Savarankiškumo antipodas – suasmeninto veikimo požymis, aklas priklausomumas. Lietuvoje jau seniai buvo bandoma įveikti nuasmenėjimą, iš mokinių reikalaujant sakyti „savo nuomonę“, dabarskatinant savaip interpretuo-

ti tekstus, tiesas, taisykles. Kyla pavojus akiai priklausyti nuo savo nuomonės, nuo savo atsitiktinio vertinimo. Jaučiame poreikį ugdyti mokinių tikrą savarankiškumą, grindžiamą kontroliuojamu mąstymu. Kaip šiandien ugdyti mąstymą, pagrįstai tyrė savo disertacijose praejusiais metais Lilija Duoblienė, Vytautas Sirtautas. Tikro savarankiškumo poreikio realizavimas išugdytų dvasios atvirumą pasauliui, gebėjimą pagal aukščiausius kriterijus kritiškai įvertinti, adekvačiai ir autentiškai spręsti.

Įgimtas kūrybingumo poreikis neatsiejamas nuo savarankiško poreikio, nes kūrybinis instinktas verčia individą savarankiškai rasti aplinkai ir saunaujų vertybių. E. Martišauskienės tyrimai rodo, kad mokinių kūrybingumas yra nedidelis, jo ugdymo uždaviniai dar menkai realizuojami. Daugelis priprato prie kūrybingumo antipodo – rutinos. Jeigu ugdymo mokslininkai aktyviau dalyvautų švietimo reformoje, visi minėti poreikiai efektyviau reikštųsi asmenybės branda.

Paminėjau keletą tyrimų. Šioje konferencijoje 14 iš 36 buvusių mano aspirantų ir doktorantų turėjo galimybę apžvelgtinaujas jų tyrimų problemas. Malonu prisiminti buvusį su jais ir čia neatvykusiais bendravimą. Daug ko iš jų išmokau. Dėkoju jiems už taurumą bendraujant ir vaisingą didžiulį darbą praeityje ir dabar. Ačiū kolegoms, draugiškai ir dalykiškai su manimi bendravusiems, geranoriškai vertinusiems mano ir disertantų darbą. Dėkoju Vilniaus universitetui, išugdžiusiam mane, daug gerų mokytojų bei dėstytojų ir daug gabių edukologijos mokslininkų. Ačiū savo kantriems psichologijos ir pedagogikos studentams savo aktyvumu bei žiniomis skatinusiems mane kelti kvalifikaciją, tobulintis...“. Profesorius padėkojo už konferencijos organizavimą ir kvietimą dalyvauti jos darbe, už galimybę susipažinti su naujais buvusių moki-

nių ir kolegų moksliniais darbais. Jis linkėjo konferencijos dalyviams ir toliau vaisingai dirbantis mūsų gimtajai tėvų sukurtai Lietuvai.

Konferencijai pasibaigus, susirinkusieji sveikino jubiliatą Lietuvos Respublikos Prezidentas savo sveikinimo žodyje pažymėjo: „Jūsų asmenybė ir Lietuvos edukologijai skirtas gyvenimas tapo gražios ir ištikimos tarnystės savajam pašaukimui bei darbštumo pavyzdžiu daugeliui mūsų kultūros žmonių. Jūsų savarankiška laikysena, mokslinė ir akademinė veikla, dešimtys parašytų ir parengtų knygų bei šimtai straipsnių pelnė Jums kolegų pagarbą ir tapo savitu krašto švietimo istorijos puslapiu“. Kolegos, buvę bendradarbiai, prisijungdami prie šalies vadovo sveikinimų, linkėjo jubiliatui stiprios sveikatos, išlaikyti dvasinę šilumą ir meilę ir toliau likti tuo šviesuliu, kuriuo profesorius buvo visą gyvenimą. Buvę mokiniai, profesoriaus vadovaujami įgiję mokslinę kvalifikaciją, linkėdami jam geros sveikatos, visų ketinimų ir lūkesčių išsipildymo kalbėjo: „Bėgančio laiko tėkmėje gyvenimas mums dovanojo laimę – būti Jūsų doktorantais, bendradarbiauti, pajusti Jūsų dėmesį.

Sveikindami Jus brandžios gyvenimo ir kūrybinės veiklos sukakties proga, džiaugiamės Jūsų mokslinių darbų gausa ir reikšmingumu edukologijos mokslui. Jūsų teoriniai darbai visada daro įtaką ir Lietuvos mokyklos praktikai.

Išskirtiniu asmenybės vieningumu, žodžių ir darbų darna, pasiaukojimu mokslui ir švietimui Jūs visada buvote ir liksite žmogiškumo, pilietiškumo, tauraus mokslininko pavyzdys“. Šie žodžiai tarsi jubilato gyvenimo santrauka, kurių nusipelnyti gali tik labai iškilios asmenybės. Sveikinimų eigoje ir apžvelgus konferencijos darbą, gimė siūlymas, kad konferencija taptų kasmetine. Detaliau apsvarsčius šį siūlymą kolektyvinėmis pastangomis buvo nuspręsta

prie Vilniaus universiteto Edukologijos katedros įsteigti Lietuvos ugdymo mokslo daktarų asociaciją. Aktas, atspindintis priimtą sprendimą, skelbiamas žurnalo „Acta paedagogica Vilnensia“ puslapyje.

Apibendrinant reikėtų pažymėti, kad ši konferencija atskleidė daug opių švietimo reformos šalyje problemų ir akivaizdžiai įrodė, kad edu-

kologijos mokslininkams būtina aktyviai keistis savo tyrimų duomenimis.

Konferencija tapo savotiška pedagogų bendradarbiavimo pamoka, kai buvusio mokytojo, jo mokinių ir kolegų veiklos dėka dalykiškai prisidedama prie švietimo reformos vykdymo.

Socialinių mokslų daktaras

E. Nazelskis

LITERATŪRA

1. Jovaiša L. Toks gyvenimas. Memuarai. Vilnius : Agora, 2000. P. 89–191.

2. Bernotas V. Neišsenkanti pedagoginių idėjų versmė // Lietuvos aidas. 2001 m. sausio 11 d., Nr 8, p. 11.

AKTAS

Vilnius, 2001 metų sausio 5 diena

Mes, žemiau pasirašiusieji, profesoriaus Leono Jovaišos 80-mečio minėjimo dalyviai, nutarėme:

1. Pritarti atsargos komandoro, edukologijos daktaro Eugenijaus Nazelskio siūlymui prie Vilniaus universiteto Filosofijos fakulteto Edukologijos katedros steigti Lietuvos ugdymo mokslo daktarų asociaciją.

2. Kasmet organizuoti pedagogikos, andragogikos, švietimo vadybos, ugdymo ergonomikos, ugdymo psichologijos, ugdymo mokslo klausimais mokslo daktarų mokslines konferencijas.

3. Konferencijose gali dalyvauti visų aukštųjų mokyklų edukologijos doktorantai.

4. Savo darbų prestižiniu leidiniu laikyti Lietuvos mokslo tarybos pripažintą VU Edukologijos katedros rengiamą „Acta paedagogica Vilnensia“.

5. Asociaciją kurti ir konferencijas rengti prašomas dr. Eugenijus Nazelskis

Pasirašo:

VU Filosofijos fakulteto dekanė doc. dr. *Binutė Pociūtė*

VU Edukologijos katedros vedėjas doc. habil. dr. *Rimantas Želvys*

VU Edukologijos katedros profesorė habil. dr. *Vanda Aramavičiūtė*

Jubiliatas prof. habil. dr. *Leonas Jovaiša*

VU Kauno filialo docentė dr. *Ina Dagytė*

ŠU Pedagogikos fakulteto prodekanas doc. dr. *Henrikas Volodka*

LTA docentas dr. *Eugenijus Nazelskis*

P. S. Nuspręsta informaciją apie asociacijos įregistravimą paskelbti šalies pedagoginėje spaudoje.